

kui Jummalat ja petigi Pühhade luud ja
ridehübud, ja putukka ja pilpaid, mis Kris-
tusse ristist wassetati ollewad, ja monda
muudki tühja asja wägga pühhaks, ja
arwati neist suurt abbi sawad. Keikis
paikus, linnades ja maal, olli munkade
ja nunnade floostrisid leida, kus hea ferd
meeste ning naesterahwast surmani sees
ellasiid, mailmast hopis ärralahhutud. Eööd
nemmad seäl suurt ei teinud, muud kui
lauksid agga, piddasid pitkad palwed, paas-
tusid kangeste, peksid isleennast witste ja
piitsadega, ja prukisid muud seddasuggu
wäljaspiddist tenistust ning ellasiid kerja-
misse ja mu rahwa rummalusse warral.
Ei tohtind munkad egga nunnad ka abbi-
ellusse heita. Ei olnud ka ühhelgi õppe-
tajal lubba naese wötta; agga segi andis
pahhandussele paljo maad.

Monni sadda aastat pärrast Kristust
hakkas Roma linna üllem piiskop, ehk
Paawst, omma pead ülestöstmä ja wallit-
sust keikide piiskoppide üle keikis paikus en-

nese kätte kiusama, ning jäi ta ka wimaks
teiste üllemaks, ja wöttis nenda woumust,
et Keisridki, kuningad ja wärstid piddi-
wad temma kāsks kuulma ja et julges
Wallitsejad aujärje peält ärralükkada, ja
terwed rigid ehk sured maad ja linnad är-
rawandumisse alla moista, nenda et keik
Jummalatenistust tükkiks aiaks koggoni
ärrakeeldi, kunni Paawsti wihha said lep-
pitanud. Wimaks hakkas ta koggoni rah-
ha pärrast pattude andeksandmist ja hinge
õnnistust wäljapakkuma ja sedda nenda hää-
bematta kombel, et ka tullewad pattudgi
rahhaga sündis ette ärralunnastada ja hin-
ged puhhastamise tullest lahti ja iggawesse
rõmopaika palluda. Paawsti julgus olli
nenda suur, et ta lennast ütles Jummalat ja
Kristusse assemel siin Ma peält wallitsewad
ja ennese kāsks taewawõtmed ollewad.

Et küt aioti monni jummalakartlik ris-
tiinnimenne selle hirmsa seggadusse, ebbausso
ja Jummalat teotamise wasto tunnistas,
siis nende sanna ei mahtund mitte, waid